

Foaie religioasă de învățătură, cateheză și informare, pentru zidirea sufletească a credincioșilor
Pentru o viață frumoasă, arzând în flacăra credinței și a iubirii

SFÂNTUL PRO ROC ILIE

APARE GRATUIT DUMINICA

facebook.com/Parohia „Sf. Ilie” Cristești Botoșani Cristesti1.mmb.ro

NR. 49 - ANUL III
2021

Localitatea Cristești,
Județul Botoșani
28 februarie 2021

Preot Țăranu Daniel-Constantin
0740133820

Arhimandrit Ioan Harpa Întoarcerea la Dumnezeu prin pocăință- întoarcerea din exilul păcatului

În a treia duminică pregătitoare pentru Postul Paștilor, Biserica a rânduit citirea parabolei întoarcerii fiului risipitor (Luca 15, 11-32). De-a lungul imnografiei acestei zile, plină de cuvintele acestei mișcătoare parabole, timpul pocăinței ni se descoperă ca o „întoarcere din exil” (Alexander Schmemmann), revenire în sine, a omului răvașit în lucruri păcătoase. De obicei omul fuge de sinea lui, se ferește să se uite în sufletul său, ca să nu vadă cum este. Se teme chiar să o facă, parcă presimțind că această privire este primejdioasă, asemenea unei prăpăstii, în care dacă te uiți prea mult amețești și te prăbușești” (protosinghel I

Ioanichie Bălan). Acest simțământ nu este nicidecum mincinos, căci omul nepăsător de mântuirea lui face casă bună cu păcatul și cu patimile. Se obișnuiește cu ele, crezând că îi vor satisface setea de infinitul spre care tinde în chip ontologic. De-abia atunci când se trezește. când își „vine în sine” și vrea să scape de ele face o nouă experiență. Își dă seama acum că dacă la început credea că va câștiga totul, el se alege până la urmă cu nimicuri și este prins astfel într-un adevărat „nod de contraziceri” (Pr Prof. Dumitru Stăniloae). Tocmai asupra acestui aspect stăruie pericopa evanghelică a acestei duminici. Ea ne relatează, astfel, că fiul risipitor a plecat „într-o țară îndepărtată”. Aceasta este unica definiție a condiției noastre umane, pe care trebuie să ne-o asumăm și să ne-o facem a noastră când începem să mergem spre Dumnezeu (Alexander Schmemmann). „În țară fără de păcat și plină de viață m-am încrezut și, semănând păcatul, cu secera am secerat spicele lenevirii și în loc de snopi am grămădit stogurile faptelor mele, pe care nu le-am și aștemut în aria pocăinței (Stihira 1, La „Doamne, strigat-am”, Vecernia Duminicii Fiului risipitor, în *Triod*, p. 15). De aceea, pocăința ne apare ca o dorință profundă de a ne întoarce către ceea ce am părăsit, de a reveni, de a regăsi „omul pierdut” (Alexander Schmemmann). „O, de câte bunuri m-am lipsit, eu ticălosul, pe mine însumi! O, de la ce îm-părăție am căzut eu, pățimașul. Avuția pe care am luat-o am cheltuit-o, porunca am călcat-o. Vai mie, ticăloase suflete, că în focul cel vejnîc te vei osândi. Pentru aceasta, mai înainte de sfârșit, strigă către Hristos Dumnezeu: primește-mă, Dumnezeule, ca pe fiul cel desfrânat și mă miluiește” (*Slava*, La „Doamne, strigat-

Un tată nu poate, dacă are inima de tată, nu poate aștepta, nu poate să pună în studiu o desfășurare, ci se angajează în primire. Asta a făcut tatăl fiului risipitor, asta trebuie să facem și noi – dacă Îi slujim lui Dumnezeu – tuturor celor care au trebuință de bunătatea noastră.

Părintele Teofil Pârâian 1929–2009

Duminica 34 a după Rusalii

Despre ce nu ne vorbește Duminica fiului risipitor! Vorbește și despre tihna și îndestularea din casa Tatălui Ceresc, și despre smintita noastră avântare de sub ocrotirea părintească spre o libertate neînfrânată, și despre îmbelșugarea moștenirii ce ne-a fost dată în ciuda nesupunerii noastre, și despre nechibzuita ei cheltuire pe toate nimicurile, și despre sărăcia cea mai de pe urmă la care am ajuns viețuind așa. Dar mai vorbește și despre faptul că atunci când cineva se trezește și, venindu-și în sine, cugetă și hotărăște să se întoarcă la Tatăl Cel Mult- Milostiv, îndată ce se întoarce este primit cu dragoste și repus în starea dintâi. Și cine nu va afla aici învățătură de folos? Dacă petreci în casa părintească, nu te arunca la libertate! Dacă ai fugit și risipești moștenirea, oprește-te cât mai degrabă. Dacă ai cheltuit totul și ai sărăcit, hotărăște-te cât mai degrabă să te întorci, și întoar-ce-te. Acolo te așteaptă toată îngăduința, dragostea și îndestularea de

În fiecare duminică și sărbătoare, de la ora 8:00, Utrenia, Acatist, Sfânta Liturghie și Parastas (după caz).

Tâlcuirea dumnezeieștii Liturghii

Explicarea Sfintei Liturghii după Nicolae Cabasila

CAPITOLUL VII

Ce înțelegem prin „pomenirea Domnului”

Mai întâi, luând preotul prescura, din care trebuie să scoată Sfânta Pâine zice: „Întru pomenirea Domnului Dumnezeuului și Mântuitorului nostru Iisus Hristos” împlinind astfel porunca Mântuitorului: „Aceasta să faceți întru pomenirea Mea”. El rostește aceste cuvinte nu numai pentru pâinea de la proscomidie, ci pentru toată Sfânta Liturghie, începând slujba sfântă ca și cum ar fi la sfârșitul ei. Căci și Domnul, numai după ce plinise toată taina, a adăugat porunca: „**Aceasta faceți întru pomenirea mea**”. Dar în ce constă această „pomenire”? Cum pomenim adică pe Domnul în Liturghie? Ce Îl vedem făcând și cum? Vreau să spun, cu alte cuvinte, ce fapte pomenim, ce lucruri istorisim despre El? Oare că a înviat din morți și că a dat vedere orbilor? Că a certat

vânturile și ca din puține pâini a hrănit mulțimile până la îndestulare? Povestim adică minunile, care Îl arătau pe El Dumnezeu atotputernic? – Nicidecum! Ci, dimpotrivă, amintim lucrurile care par ca arată slăbiciunea Lui: crucea, patima și moartea. Într-acestea ne-a poruncit El să-I săvârșim pomenirea. Și de unde se vede aceasta? – Din aceea că așa a înțeles Sfântul Apostol Pavel, care a cunoscut bine învățătura lui Hristos. Anume, scriind el Corintenilor despre taina sfintei Euharistii, după ce le amintește porunca Domnului: „**Aceasta să faceți întru pomenirea Mea**”, adaugă: „**Căci ori de câte ori mâncați pâinea aceasta și beți paharul acesta, moartea Lui vestiți**”. Același lucru l-a arătat Domnul însuși, atunci când a întemeiat taina sfintei Euharistii. Căci zicând ucenicilor Săi: „**Acesta este trupul Meu... acesta este sângele Meu...**” n-a adăugat minunile, adică n-a spus că a înviat morți sau că a curățit leproși, și așa mai departe. Ci a amintit numai patimile și moartea Sa: „... **care pentru voi se frânge... care pentru voi se varsă**”.

Ci a amintit numai patimile și moartea Sa: „... **care pentru voi se frânge... care pentru voi se varsă**”. Dar de ce sa pomenit nu de minuni, ci de patimi? – Pentru ca patimile erau mai necesare decât minunile; prin ele s-a săvârșit mântuirea noastră și fără ele omul n-ar fi dobândit izbăvirea. Minunile însă sunt numai semne doveditoare; ele au fost făcute pentru ca oamenii să creadă că Domnul era cu adevărat Mântuitorul făgăduit (*Tâlcuirea dumnezeieștii Liturghii Explicarea Sfintei Liturghii după Nicolae Cabasila, Editura Institutului Biblic și de Misiune al BOR, Pr. Prof. Ene Braniște*).

SINĂ
28

AR
FEBRUARIE

În această lună, ziua a douăzeci și opta, pomenirea preacuviosului părintelui nostru **Vasile**, cel ce a pățimit împreună cu **sfântul Procopiu**. Acest cuvios a trăit pe vremea împărăției lui Leon Isaurul, luptătorul împotriva sfintelor icoane. Lăsând el lumea și cele din lume, s-a făcut monah. Și a petrecut mai întâi în nevoiță, iar mai târziu văzând în primejdie cinstirea sfintelor icoane, a stat cu hotărâre împotriva sfărâmătorilor de icoane. Pentru aceea a fost prins și foarte chinuit, fiindcă nu s-a înduplecat cu firea, ci a propovăduit adevărul până la moarte, având ajutor și pe dumnezeiescul Procopiu. Drept aceea a fost chinuit rău și apoi băgat în temniță. După moartea tiranului însă ieșit din temniță și iarăși cu aceeași petrecere și nevoiță s-a ostenit îndemnând spre dreapta credință în multe vremi. Apoi bucurându-se și mulțumind, se mută către Dumnezeu, pe Care din pruncie L-a dorit. **Pomenirea sfântului sfințitului mucenic Proteriu, arhiepiscopul Alexandriei.**

Acest fericit a fost preot al Bisericii din Alexandria. Și adunându-se cu alexandrinii ce veniseră în Constantinopol și mult nevoindu-se împreună cu sfinții părinți împotriva eresurilor a fost pus de sobor episcop al Alexandriei. Partizanii lui Eutihie și ai lui Nestorie, revoltându-se și amenințând că vor opri aducerea grâului la Alexandria, evlaviosul împărat Marcian, a poruncit să ducă grâul nu la Alexandria, ci la Pedusia, folosindu-se de plutirea pe Nil. Pentru aceasta alexandrinii pierind de foame, au pus mijlocitor către împăratul, pe arhiereu, la ale cărui mijlociri plecându-se împăratul, iarăși a poruncit să se pogoare grâul la Alexandria. Iar după săvârșirea din viață a prea evlaviosului împărat Marcian, un oarecare Timotei, supranumit Eluros, pândind într-o noapte întunecoasă și ducându-se la chiliile monahilor, pe la miezul nopții, zicea despre sine că este înger, și le porunca să se depărteze de împărtășirea cu Proteriu. Și ei, ca niște oameni simpli, lăsându-se înșelați, au ridicat tulburarea împotriva arhiereului, care, fugind, a văzut pe dumnezeiescul prooroc Isaia zicându-i: întoarce-te și eu aștept ca să te primesc pe tine. Cu aceasta i s-a arătat silnica lui moarte. Căci întorcându-se și intrând în dumnezeiasca colimivitră, acolo a fost spintecat de aceia cu trestii ascuțite. Apoi în locul lui Proteriu, a fost hirotonit Timotei, care îi înșelase și pe care l-au suit în scaunul arhieresc. Iar Leon cel Mare, care a împărățit după Marcian, fiind înștiințat de aceasta, a poruncit ca Timotei să fie dat în stăpânirea episcopilor ca să-l judece canoniceste. Și aceia dezbrăcându-l de cinstea arhierescă, l-au surghiunit la Gangra; iar pe mirenii ce fuseseră părtași la uciderea lui Proteriu, pedepsindu-i împăratul, cu bătaii și cu închisori și cu ciuntiri de mădulare, a poruncit să fie hirotonit episcop al Alexandriei un alt Timotei, dreptcredincios, supranumit Salofachiolul. Și așa a luat sfârșit cearta de acolo.

The Ascetic Experience

Creștinii în pandemie

În secolul al III-lea a existat o pandemie care a cuprins Italia, Africa și imperiul roman de vest. Unii cercetători cred că a fost virusul Ebola. La vârful plăgii, mureau mai mult de 5000 de oameni în fiecare zi în Roma. Unele orașe și-au pierdut populația cu mai mult de 60 la sută.

În timpul pandemiei, oamenii au intrat în panică. Mulți oameni și-au abandonat bolnavii în crăpături sau șanțuri și i-au lăsat pe morți neîngropați. Oamenii au fugit din zonele unde era boală și au abandonat persoanele în vârstă, bolnavii și persoanele cu dizabilități.

Scrisoarea lui Iulian Apostatul

Dar a existat o clasă de oameni care a refuzat să intre în panică. Ultimul împărat necreștin a fost un bărbat pe nume Iulian. El a scris: „creșterea creștină recentă a fost cauzată de caracterul lor moral, chiar dacă, poate, este prefăcut și de bunăvoința lor față de străini și grija pentru mormintele morților”.

Într-o scrisoare către un preot idolatru (păgân), el a scris: „Galileenii nepioși (creștinii) îi sprijină nu doar pe săracii lor, ci și pe ai noștri, toată lumea poate vedea că poporul nostru nu are ajutor de la noi”.

Creștinii în timp de pandemie: rezultate

Creștinii în timp de pandemie, în loc să părăsească orașul, au rămas acolo cu un mare risc pentru ei înșiși. Au îngrijit săracii, bolnavii și bătrânii.

Unii istorici au spus că putem urmări ascensiunea creștinismului la cele trei mari pandemii din secolele II, III și VI. Istoricii au spus că creștinismul a crescut pentru că oamenii au privit la incredibila mărturisire a creștinilor în perioadele de criză. În loc să se panicheze, au demonstrat credință și compasiune imensă.

Dacă ești credincios, aceasta este o oportunitate indispensabilă de a da mărturie, de a fi oameni de credință și compasiune. În loc să adunați și să stocați, dați cu generozitate. În loc să vă panicați, răspundeți cu înțelepciune. Este un moment pentru a demonstra o dragoste care este jertfă și o speranță pe care nicio boală nu o poate distruge.

Trebuie să avem discernământ, încât să fim leacul și nu sursa pandemiei. (<https://ro.asceticexperience.com/portfolio/crestinii-in-pandemie/>)